

[Indenrigsministeren.]

knytte til de Udtalelser, jeg fremsatte i min første Tale. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede, at jeg havde erkendt, hvad han var glad for, at dette Lovforslag betød en Lettelse i Skatterne paa de faste Ejendomme. Ja, naar man vedtager en Lov, der bestemmer, at 8 Mill. Kr. skal føres over fra Skat paa fast Ejendom til personlig Skat, er det selvfølgelig en Lettelse for den faste Ejendom, men det betyder ikke, hvad det ærede Medlem syntes at lægge ind deri, at der kommer en Lettelse for Ejendomsbesidderne som Helhed. Langt fra! Lovforslagets Gennemførelse vilde betyde enten slet ingen Lettelse for eller forøget Skat paa det aldeles overvejende Antal Ejendomsbesiddere her i Landet. Kun nogle faa Tusinde vilde faa klækkelige Skattelettelser, den øvrige Del enten ganske lidt, ingenting eller højere Skatter. Deri ligger ogsaa, at dette Lovforslags Gennemførelse ikke vilde have nogen som helst Betydning som Krisehjælp, hvad ogsaa det ærede 8de tingvalgte Medlem (Rasmussen [Flemløse]) erkendte. I øvrigt maa jeg maaske i denne Forbindelse sige, at den Landbrugskrise, vi i Øjeblikket er inde i, underkender jeg paa ingen Maade. Hvis de nugældende Eksporthjælpepriser for Landbrugets Produkter holder sig i længere Tid paa det nuværende Niveau, er det klart for enhver, at denne Landbrugskrise vil blive meget skæbnesvanger. Men der kan ikke være Tvivl om, at den vil medføre og allerede medfører Krise ogsaa for andre. Jeg nævnte i min Tale de smaa næringsdrivende. Jeg nærer stærk Tvivl om, at man ude i Kommunerne — man kunde godt tage bestemte Kommuner — vilde finde det retfærdigt, at en bestemt Godsejer littedes for 1 000 eller 2 000 Kr. i Skat, et Skattebeløb, som derefter vilde blive udskrevet paa nogle Hundrede kriseramte mindre næringsdrivende. Det er nemlig Sagen, at det er kun for de ganske enkelte, at dette Forslag betyder noget klækkeligt.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne betonedede ogsaa, at det var erkendt baade af Amtsrådsforeningen og af Sognerådsforeningerne, at den nuværende amtskommunale Skatteordning hviler paa et urigtigt Grundlag. Deri er jeg ganske enig. At en Ændring af Amtsskatte reglerne er ønskelig, er jeg ganske enig i, ikke mindst fordi den nuværende Landkommunallovs § 50, hvor den anvendes, virker overmaade uretfærdigt. Men i denne Forbindelse spurgte saa det ærede Medlem, hvorfor Regeringen ikke tænker paa at lette Skatterne for

Landbruget. Jeg vil dertil svare, at det tænker Regeringen netop paa. Jeg har i de Udtalelser, jeg fremkom med, sagt, at vi vil søge at lette Skatterne, netop hvor det tiltrænges haardest; men Virkningerne af dette Lovforslags Gennemførelse vilde paa mange Punkter blive det modsatte af det, jeg har udtrykt som ønskeligt. Efter dette Lovforslag vilde nogle af de daarligst stillede Kommuner faa højere Skatter, netop de, som efter min og Regeringens Opfattelse burde have Skattelettelser. Derfor maa jeg overfor det ærede Medlem fastholde, at dette Lovforslags Gennemførelse for det overvældende Antal Landbrugeres Vedkommende ikke vilde medføre nogen Lettelse af Betydning.

Den ærede Ordfører gjorde endvidere gældende, at der er en Række Udgifter for Amterne, som er steget gennem Aarene. Han nævnte Sygehusudgifter og andre, som ikke blot kommer Landbruget til gode. Det er rigtigt. Jeg har ogsaa den Opfattelse, at naar Stigningen i disse Udgifter fører til, at man naar op over en vis Grænse i Ejendomsskatterne, bør der være Adgang til at ligne paa Ikke-Ejendomsbesiddere, vel at mærke paa retfærdigt Grundlag og ikke, saaledes som det her foreslaas, hvorved de Byrder, man letter de paagældende Ejendomsbesiddere for, for de flestes Vedkommende vender tilbage i Form af personlig Skat. Saa maa man, som det ærede 19de tingvalgte Medlem (Rasmus Rasmussen) antydede, gennemføre Skatteregler, der virkelig fører til, at de, som det ærede Medlem her nævnte, der faar den store Fordel af disse Foranstaltninger, og som sidder med store Indtægter, kommer til at svare Skat i Forhold dertil.

Jeg maa maaske her indskyde — jeg glemte det før —, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i sin Forelæggelsestale sagde, at de Skatter, der hviler paa fast Ejendom, særlig i de sidste Aar har været stærkt stigende i Amterne. Det kan det ærede Medlem formentlig ikke mene. Jeg skal nævne, at de amtskommunale Ejendomsskatter — jeg ser stadig bort fra Sønderjylland — i 1924—25 beløb sig til 30 Mill. Kr., i 1928—29 24 Mill. Kr. og i 1930—31 21½ Mill. Kr. Naar det er gaaet den Vej, modsat af, hvad det ærede Medlem udtrykte, staar det i Forbindelse med de stadig stigende Indtægter, Amterne har af Bilafgifterne, som, saa vidt jeg ved, i det sidste Aar indbragte Amterne mellem 20 og 25 Mill. Kr., altsaa omtrent lige saa stort et Beløb, som samtlige amtskommunale Ejendomsskatter udgjorde.